

Dr. Vedia Müftüoğlu

Çalışmaya başladığında, Türkiye Yüksek İhtisas Hastanesi kuruluş dönemindeydi; pek çok eksiği vardı. Bu eksiklerin başında da patoloji laboratuvarı geliyordu. Gastroenteroloji Kliniğinden biyopsi parçalarını dışarıdaki özel laboratuvarlara gönderiyorduk. Başka hastanelerin içindeki laboratuvarlardan sonuçlar çok geç geliyordu. Zaman zaman, bir iki hekim geldi; ama kalıcı olmadılar. İşle, bu karsız akış içinde bir gün, patolog Dr. Vedia Müftüoğlu aramıza katıldı. Patoloji laboratuvarını kurarak geliştirdi.

Yalnız önceleri, sakin, sezsiz durgun denebilecek bir hava içindeydi. Yabancılık çektiğine verdik. Biz klinik hekimlerinin işleri dağınık yerlerdeydi. Odalarımız, “oturulacak” yerler değildi. Onun odası, birinci kattaki gezenekte (koridorda), laboratuvarının yanında, içinde her türlü gereksinimi karşılayacak donanımda bir iç bölümü bulunan, bir-iki koltukla, üç kişinin siğabileceği boyutta bir kanepesi olan bir birimdi. Öğle yemeklerinden sonra, Kardiyoloji Kliniğinden Prof. Siber Göksel, Doç. Dr. Emine Küük, ben Dr. Vedia'ya uğrar olduk. Yanında çalışan laborantları ona çay hazırlıyorlardı. Çayına

biz de katılmaya başladık. Sonunda oranın müşterileri, olduk. Zaman zaman eczacılarımız da geliyordu.

Bu gelien hava içinde, gittikçe muhabbeti koyulttuk. Şakalar, takımlarla birbirimize yaklaştık. Vedia'nın çok keskin bir zekası, "sivi" bir dili ortaya çıkıyordu. Ama her sözünün altında bir gerçek bulunuyordu. Herkes ikircikli konularını ortaya döküyor, öneriler, eleştiriler uçuşuyordu. Hatta, orası öyle bir "tekke"ye dönüştü ki bir gün Emine: "Bugünkü payımı almayı geldim" diye odaya daldi. "Payımı" Vedia verecekti.

Vedia'nın diline vurmadığı bir yaşam öyküsü varmış. Sonra sonra öğrendik: Bizden önce Ankara Hastanesinin patologu imiş. Eşi emekli olunca İstanbul'a yerleşmeye karar vermişler. Vedia da işinden ayrılmış. İstanbul yoluna çıkmışlar. Ama kör kader aileyi vurmuş. Eşi yolda yaşamını yitirmiştir. Vedia iki kızı, bir oğluyla, eli böğürüne Ankara'ya dönmüş. Bir daha Ankara Hastanesi'ne gitmeyi gönlü çekmemiştir. İşte o zaman, kadrosu boş olan Türkiye Yüksek İhtisas Hastanesi'ne atanmış. Onun kaybı, bizim kazancımıza çevrilmiş!

Vedia çocuklarına çok düşkündü. Büyük kızı Sevinç'e Emroş derdi. Emire adındaki bir aile büyüğünün adına bağlayarak.

Vedia'nın iki kızı da hekim. Biri Sevinç Yılmaz, Türkiye Yüksek İhtisas Hastanesinde Hematoloji Şefi, eşi Gastroenterolog Dr. Uğur Yılmaz benim asistanımdı. Onun için Vedia'ya "Senin kızın benim gelinim" diye takıldım, "dünürümsün" derdim. Öbürü Sevda Müftüoğlu, Hacettepe Hastanesinde Histoloji hocası. Oğlu Emin Müftüoğlu, makine mühendisi, bir kızı, bir oğlu var.

Once ben, sonra Siber, Vedia, Emine emekli olduk. Zaman zaman toplandık. En son, Vedia'nın ölümünden birkaç ay önce Emine'nin evinde buluştuğum. Bir rahatsızlığı yoktu ama, çok zayıfladığını söylüyordu. Zaten hep inceydii, bize düşkün gelmedi. Bir gün on dörtte hastalanıp hastaneye gitmişler. Saat on altıda sizlere ömrü.

Vedia'nın öyküsü böyle. Kendi kendimizi konuşur gibi davranabildiğimiz, içimiz dışımız bir, bir arkadaşımızdı. Hakkında kötü düşünecek, kötü söyleyecek kimse çıkamaz. Çocukları için olduğu gibi, biz arkadaşları için de kaybı büyük eksiklik.

Işıklar İçinde Yatsın...

Leziz ONARAN

ESKİ MISIR

Djed-Thoth-Ef-Onch'un tahta tabutunun kapağı (MÖ 4 yüzyıl) içi ölenin adını ve 'Ölüler Kitabı'ndan bir bölümü veren renkli mine hiyeroglifler ile kaplanmış. Drovetti Koleksiyonu, Museo Egizio, Turin